

da de vare Krigsministre, paa Angivelse af Myndighedsmisbrug have ladet Sagerne undersøge, men da jeg og et andet Medlem, som staar paa samme Standpunkt som jeg og meget stærkt anbefalede Sagen, henvendte os til Ministeren, afviste han mig forleden Dag i Ministerialbygningen og sagde, at jeg kunde gaa til vedkommende Afdeling. Men hvad vilde det sige, dersom jeg gik til Kapitain Wistrup, som har set, hvorledes Premierlieutenant Bardenfleth har haaret sig ad? Hvad vilde jeg faae ud af det? Nei, naar den høitærede Minister afviser mig paa den Maade, henholder jeg mig til Grundlovens § 62, som siger, at jeg har Ret til med Thingets Samtykke at fremdrage saadanne Ting her i Salen. og jeg tager ikke imod den Anbefaling her, at jeg skulde løbe om til de forskjellige Afdelinger. Sagen er, at naar jeg har fremdraget den Slags Ting her i Salen tidligere, medens den høitærede Minister, før han kom til at indtage den høie Plads, han nu indtager, har siddet i Ministeriet i mange Aar og været vidende om alle de Ting, som ere komne frem, og naar Forholdet er det, at det har viist sig, at vi i Løbet af 5 Aar har haft den Slags Tilfælde ved Kavalleriet, Generalstaben, Garden, Feltartilleriet og nu sidst ved Fæstningsartilleriet, saa er det for mig et Vidnesbyrd imod de humane Udtalelser, der nu sik Udslag fra den høitærede Minister i dette Dødsblik. Belært af alle disse Erfaringer, har det viist sig, at der kunde være Noget at gjøre, og det, som er Hovedsagen, er hverken at faae det frem i Bladene eller i Rigsdaagstidenden, men at faae en human og menneskelig Aand ind i disse Forhold og at faae de vedkommende Befalingsmænd, der have overtraadt Loven, straffede. Naar den høitærede Minister nu har saa mange faktiske Data endog saa fra mig personlig, forekommer det mig, at han nok kunde vise den Humanitet, han i Dag udtalte sig villig til at vise, før til hvende og sidst Grundlovens Bud klemmer han dertil. Jeg vil sige rent ud, at det forekommer mig, at der var ingen Grund for den høitærede Minister til at henvise mig til Afdelingerne. Den Vei gaar jeg ikke. Nei, komme slike Tilfælde til mig, veed jeg, at saa længe den høitærede Minister sidder her, har jeg kun at fremdrage dem her, det kan være mig personlig ligegyldigt, men om Hæren har godt af det, om den høitærede Minister selv har godt af det, det er en anden Sag, det lade vi staa hen. Saa talte den høitærede Minister om Castenstjold, og saa vilde han lade mig vide, at denne Sag var undersøgt. Det er ganske rigtigt. Jeg var saa forsigtig før, da

jeg begyndte mit Foredrag, at tage Rigsdaagstidenden og lægge et Mærke, da jeg tog fat paa den Castenstjold'ske Sag. Det vil jeg sige den høitærede Minister, at han slipper ikke saaledes fra mig i den Castenstjold'ske Sag. Er det saa, at de Klager, jeg har fremført i Thinget, og som staa her i Rigsdaagstidenden for 1883—84 Sp. 1935, have viist sig urigtige, beder jeg om at faae at vide, om saa de faldte Vidner ere blevne straffede. Det kan den høitærede Minister ikke saaledes slippe fra ved at sige, at det er urigtigt, naar jeg er kommen med faktiske Data og har givet dem til den høitærede Marineminister og har sagt Numer og Navn paa de Paagjældende. Da forlanger jeg virkelig at faae at vide, hvorledes Vidnerne ere komne fra det, naar det har viist sig, at de Vidnesbyrd vare urigtige: thi der skal være Ret til den ene Side saa vel som til den anden. Men det er mig bekendt, at dem har man ladet løbe. Den Mand, som i sidste Samling ikke blev Medlem for Frederiksberg, men som i en tidligere Samling var det ærede Medlem for Alborg (H. C. Steffensen), var i Fjor Vinter Auditor, og vi forhandlede den Sag sammen, og til ham sagde jeg: Hvad gjør De saa ved de Folk, som have viist sig at komme med urigtigt Klagemaal? Dertil svarede han, at det gif, som det kunde. Men er det rigtigt? Nei, jeg forlanger fuldt ud, at lige saa godt som de Officerer og Befalingsmænd, som overtræde Loven, skulle straffes, lige saa godt skal man tage fat paa dem, der komme med falske Klagemaal mod deres Overordnede. Jeg vil derfor have at vide af den høitærede Minister, hvad der er blevet gjort ved de Folk, og den høitærede Minister slipper ikke saaledes fra den Castenstjold'ske Sag. For at bringe det ærede Thing i Erindring, hvad der kom frem, og for atter at tage det op, skal jeg, med den høitærede Formands Tilladelse, læse lidt op af Rigsdaagstidenden for at opriske i den høitærede Ministers Huskommelse, hvilke Folk der er Tale om. Nei, det hænger ikke saaledes sammen med den Castenstjold'ske Sag. Den er saa vidt og bredt bekiendt, og der er begaaet saadanne Sjændigheder, at det er mere end nok til at fælde den Mand saaledes, at han ikke havde Byst til at være her i Landet.

Formanden (Berg): Jeg vil dog henstille til det ærede Medlem, om han ikke vil indskrænke sig til at give Medlemmerne en Henvisning til det Sted i Tidenden, hvor det staaar, thi det er ikke den Sag, der forhandles i Dag.